

jen některou z nich nebo zda považují sice dotyčné skutečnosti za prokázány, mají však za to, že nenaplnují zákonné pojmy, uvedené v otázce, neb aspoň některý z těchto pojmů. Že mezi odpovědmi porotců k oběma shora řečeným otázkám nemusí býti vzájemný rozpor, je ostatně zjevno i z toho, že otázky i odpovědi týkají se činů, předsevzatých obžalovaným proti dvěma různým osobám; bylo vzhledem k ustanovení §§ 313, 326 tr. ř. výhradně věci porotců, posoudili-li oba činy, kladené za vinu obžalovanému, způsobem po stránce skutkové po případě i právní různým. Žádný z důvodů zmatečnosti, uplatňovaných zmateční stížností číselně, ani kterýkoliv z ostatních důvodů zmatečnosti, vypočtených v § 344 tr. ř. není v ní doložen výtkami, že z lavice porotců byla vyloučena intelligence, která žádala o dovolenou, a že jednací síň porotní je nedostatečná, ani tvrzením, že svědkové, kteří v přípravném vyšetřování potvrdili výroky obžalovaného, že chce své ženě ublížiti, nebyli při hlavním přelíčení s to toto své tvrzení opakovati, pokud se týče, že jejich výpovědi byly jinými svědky vyvráceny, tím méně pak poukazem na řadu svědků, přihlášivších prý se po rozsudku, kteří by potvrdili nepravdivost výpovědi oněch svědků průvodních. Bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost jako ve všech směrech bezdůvodnou.

Čís. 3664.

Provedení zmateční stížnosti jest podati v zákonné lhůtě u soudu první stolice, jehož rozsudek jest napadán; nestačí, byla-li zmateční stížnost podána v oné lhůtě přímo u nejvyššího soudu.

V tom, že si veřejný obžalobce při hlavním přelíčení vyhradil zmateční stížnost pro nepřipuštění důkazního návrhu, nelze spatřovati ohlášení (provedení) zmateční stížnosti.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, Zm II 353/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost státního zastupitelství do usnesení krajského soudu v Uherkém Hradišti ze dne 22. října 1929, jímž byla podle § 1 čís. 2 novely ku tr. ř. jakožto v zákonné lhůtě neprovedená odmítnuta zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku onoho soudu ze dne 10. července 1929, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin těžkého uškození na těle podle § 152 tr. zák.

Důvody:

Názor státního zastupitelství, že jeho zmateční stížnost jest považovati za provedenu v zákonné lhůtě § 285 tr. ř. přes to, že v této lhůtě provedení zmateční stížnosti bylo podáno přímo u nejvyššího soudu, nikoliv u soudu první stolice, neobstojí před zákonem. V první větě prvního odstavce § 285 tr. ř. se ovšem praví, že provedení zmateční stížnosti jest podati »u soudu«, aniž se blíže naznačuje, u kterého soudu. Leč ve třetí větě téhož odstavce se přikazuje, že, podá-li stěžovatel v zákonné lhůtě stížný spis, má se tento spis dodati jeho odpůrci k podání případného odvodu, a v druhém odstavci citovaného § se stanoví,

že, když odpůrce podá odvod nebo když projde lhůta k tomu vyměřená, mají se všechny spisy zaslati soudu zrušovacímu k příslušnému rozhodnutí. Z toho plyne jasně, že provedení zmateční stížnosti jest v zákonné lhůtě podati u soudu první stolice, do jehož rozsudku jest si stěžováno, a že není zákonu vyhověno, byla-li zmateční stížnost v předepsané 8denní lhůtě podána přímo u nejvyššího soudu. Tomu nasvědčuje i ustanovení § 3 novely ku tr. ř., podle něhož zrušovací soud podrobuje zákonnému jednání jen zmateční stížnost, která k němu došla po rozumu druhého odstavce § 285 tr. ř., to jest způsobem a cestou tam předepsanými. Stanovisko stěžovatelovo činilo by také novelu ku tr. ř. z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, nanejvýš v její ustanoveních §§ 1 čís. 2, § 2 a § 4 čís. 1, illusorními. Neudržitelným je i názor stížnosti, že již v tom, že si veřejný obžalobce při hlavním přelíčení vyhradil zmateční stížnost pro nepřipuštění jeho důkazního návrhu, lze spatřovati ohlášení zmateční stížnosti a její provedení ohledně čís. 4 a 5 § 281 tr. ř. Předpisujeť se v prvním odst. § 285 tr. ř. a v souhlasu s ním i v čís. 2 § 1 novely ku tr. ř., že náležité označení důvodů zmatečnosti má se státi buď při opovědi zmateční stížnosti nebo v jejím provedení; podle těchto jasných ustanovení nestačí k ohlášení a k provedení zmateční stížnosti pouhá její výhrada při hlavním přelíčení a nelze do zákona vkládati něco, co v něm obsaženo není. K důvodům, z nichž bylo provedení zmateční stížnosti podáno přímo u nejvyššího soudu a nikoli u soudu první stolice, nelze přihlížeti, poněvadž k tomu přesná ustanovení zákona neskýtají žádného podkladu. Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezpodstatnou.

Čís. 3665.

Místem spáchaného činu podle § 51 odst. první tr. ř. jest při podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.) místo, kde trestná činnost, zahájená na se převedením a ukryváním ukradené věci, vyvrcholila v prošantročení prodejem věci.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, Nd II 105/29.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací, vyslechnuv generální prokuraturu, v trestní věci Václava C-e pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 tr. zák. rozhodl ve sporu o příslušnost mezi krajským soudem trestním v Brně a krajským soudem v Hradci Králové, že příslušným jest krajský soud trestní v Brně.

D ů v o d y:

Mezi oběma soudy ohledně skutkového stavu není sporu o tom, že Václav C. podle své výpovědi z 11. července 1929 odcizené zboží převzal od neznámého muže na nádraží v České Třebové a pak zboží to prodal Eduardu K-ovi v Moravské Chrastavě, soudní okres Svitavy. Místem spáchaného činu podle § 51 odst. první tr. ř. jest místo, kde byla předsevzata činnost, dovršující pojem trestného činu, bez ohledu